NARCISA- proza erotica

de Sergiu Somesan

din volumul « Sapte flori erotice», sub tipar la editura Vremea

email
sergiu_somesan @yahoo.com

Matahala stătea nemişcată şi privea ţintă la Trişcă. Mă întrebam dacă ceilalţi îşi dădeau seama ce aştepta ea. Nu cred; mai degrabă părea că luau asta drept semn de slăbiciune, aşa că pe nesimţite cercul din jurul celor doi se lărgi. Chiar şi Flocea, mâna ei dreaptă, se depărtă de ea cu câţiva paşi. E drept că Trişcă avea cuţit, dar dacă nu-l folosise în primele clipe acum nu-i mai era de cine ştie ce folos. Matahala, în ciuda celor o sută de kilograme, se mişca precum o panteră atunci când era în primejdie. Şi acum era. De aproape un an Trişcă spunea când la unul, când la altul ba că Matahala îmbătrânise, ba că era ruşine să fim conduşi de o femeie. Deşi ne mergea bine, s-au găsit unii să pună botul la spusele lui şi acum stăteau în spatele lui Trişcă aşteptând să vadă ce se va alege. Totul începuse de dimineaţă, îndată după ce răsărise soarele şi când Matahala văzuse cum arăta Norocosul: o vânătaie lungă şi sângerie îi pornea de sub ochi oprindu-se aproape de gât. Nu a fost nevoie să-l întrebe: toată lumea ştia că Trişcă nu îl poate suferi. Şi acum cei doi stăteau faţă în faţă şi aşteptau. Deasupra podul de cale ferată filtra lumina şi uneori trecătorii grăbiţi îşi aruncau umbrele asupra noastră în drumul lor spre serviciu sau spre casă. Dar niciunul nu privea niciodată în jos spre noi, ca şi cum nu am fi existat. „Boschetarii, mamă“, am auzit o femeie explicându-i copilului ei, care privise în jos şi ne zărise printre traversele de cale ferată. „Să fugi de ei când îi întâlneşti singur“, continuase femeia să-l dăscălească şi îl trăsese grăbită după ea. Era o vreme când cei din blocurile din jur ne reclamaseră la poliţie şi am fost alungaţi un timp în afara oraşului chiar în toiul iernii. A fost groaznic, nu găseam de mâncare, nu găseam lemne de foc, iar în primăvara următoare în mica noastră ceată eram cu trei mai puţin. Nu ştiu ce a aranjat până la urmă Matahala cu cei de la poliţie sau cu asociaţiile de proprietari, dar în primăvară ne-am

mutat înapoi sub pod. Reguli stricte ca la armată: nimeni nu cerea nimic de la cei din cartier, fără beţii şi fără scandaluri şi în general fără să atragem atenţia. Răsplata era pe măsură şi puţini din afară o ştiau: conductele de termoficare treceau pe sub pod, şi iarna, cu numai câteva cartoane puse peste ele, aveam o căsuţă încălzită în toată regula. Un butoi de carbid ne ţinea drept sobă, iar apă ne aduceam din gară. Ce ne puteam dori mai mult? Dar unii nu erau nici aşa mulţumiţi şi fie plecau singuri, fie le făcea Matahala vânt. Şi totuşi părea că acum totul se sfârşise: stătea nemişcată în faţa lui Trişcă, privindu-l ţintă şi oarecum apatică. Nu părea pregătită să înfrunte cuţitul, şi Trişcă jubila aruncând lama cu îndemânare dintr-o mână în alta.

– Vino la mine dacă ai curaj, curvă grasă şi bătrână! şuieră Trişcă excitat, şi podul de deasupra noastră prinse să vibreze uşor; se apropia rapidul de şapte.

– Acum! strigă tare Matahala ca să acopere zgomotul trenului

M-am ridicat brusc în picioare dând din mâini. O clipă lungă, Trişcă privi nedumerit spre mine, timp în care Matahala se repezi. Păru asemenea unui fulger şi în momentul următor cuţitul lui Trişcă zăcea jos, iar mâna i se răsucise într-un unghi nefiresc spre spate. Urletul lui se pierdu în vacarmul făcut de trenul care trecea pe deasupra noastră. Mâna cât o lopată a Matahalei îl prinse cu aceeaşi mişcare de ceafă şi îl izbi scurt de ţeava de termoficare. Găsise un loc unde dăduserăm jos izolaţia de vată de sticlă, rămânând acolo doar ţeava groasă de oţel. Şi câteva bucăţele de os din fruntea lui Trişcă, ce se scurgeau încet spre pământ. După ce trenul trecu, Matahala privi atentă în sus, unde oamenii treceau ca de obicei fără să privească în jos, apoi se întoarse spre noi şi ne privi pe rând pe sub sprâncenele groase:

– Mai vrea careva? La opt mai trece un tren ...

Toţi îşi plecară capul în pământ şi Matahala se apropie de Trişcă. Un tremur uşor îi mai anima vârful degetelor, dar în curând, după ce se mai scutură o dată lung, se linişti de tot.

– Puneţi nişte cartoane pe el şi diseară încărcaţi-l într-un vagon cu fier vechi.

Deşi nu se adresase cuiva anume, dintr-o dată toţi părură să aibă un carton în mână. Cel mai iute se mişcau cei care stătuseră până atunci în preajma lui Trişcă. Cu puţin noroc, Trişcă avea să sfârşească undeva într-un furnal pe la Galaţi fără ca cineva să-şi mai bată capul cu el. Sau cu noi.

Cel de la care pornise totul, Norocosul, stătea undeva între cartoanele aşezate în jurul butoiului de tablă în care făceam focul, fără măcar să ne bage în seamă. Nu ştiu de ce boală anume suferea. Uneori părea că acu'-acu' va face o criză de boala-copiilor, la fel ca Miştocarul, dar în clipa următoare se scutura ca şi cum ar fi văzut ceva numai lui arătat şi apoi rămânea aşa minute întregi, cu gura căscată şi scuipatul curgându-i pe bărbie fără să îl simtă. Îl ştergeam şi îl lăsam în pace, şi după o vreme îşi venea în fire. Îi dădeam nişte apă să bea, întotdeauna aveam la mine o sticlă cu apă pentru el, apoi porneam la drum. Mergea numai cu mine. Poate unde fusesem eu cel care îl găsise stând în gară, uitat pe peron ca un bagaj nefolositor. Cu cine ajunsese acolo sau cine îl abandonase rămânea un mister pentru mine. Părea să aibă vreo 20 de ani, dar tare neajutorat arăta. Când l-am întâlnit stătea lângă un stâlp, cu un picior răsucit sub el, ca şi cum ar fi fost coborât în grabă dintr-un vagon şi aruncat acolo. În curând avea să fie găsit de gardieni sau, şi mai rău, de „feroviari", adică boschetarii gării, care fuseseră atraşi momentan de expresul de Praga, de unde mai ciupeau câte ceva. Îşi lingea buzele şi abia într-un târziu mi-am dat seama că le avea crăpate şi că privea lung la ţâşnitoarea care era la numai câţiva metri de el. Am găsit într-un coş de gunoi un pahar de plastic, l-am spălat şi i-am dus un pic de apă. Părea aşa de slăbit, încât a trebuit să i-l ţin până a băut tot. I-am mai dat unul şi apoi am ieşit amândoi din gară înainte să vină „feroviarii". Nu îmi era frică de ei, dar evitam să-i provoc fără rost şi mai ales pe teritoriul lor, cu atât mai mult când de la ţâşnitorile din gară ne luam apa. Bineînţeles că Matahala s-a uitat urât la noua mea achiziţie. Am convins-o să-l lase câteva zile sperând ca moaca lui să trezească milă şi să ne aducă ceva mălai dacă îl plasam undeva într-un loc strategic. Mă gândeam să îl pun lângă spital sau lângă o biserică, dar nu a mai fost nevoie. În prima zi, după ce i-am dat un pic de pâine şi o coajă de salam, s-a mai întremat şi am plecat cu el la drum să caut un loc cu vad unde să-l plasez. Nu a mai fost nevoie pentru că îndată am văzut că aveam lângă mine o adevărată comoară. Mergeam pe Matei Basarab, o stradă în pantă pe care erau plantate vile cât vedeai cu ochii, când dintr-o dată Norocosul – pe atunci încă nu-i spuneam aşa – se opreşte în faţa unui coş de gunoi şi începe să scâncească cam aşa cum fac copiii mici când vor să-i iei în braţe. Buzele i se strânseseră ca într-un spasm şi i se albiseră din cauza încordării. Încă un pic şi părea gata să bată din picioare de nerăbdare, aşa că m-am apucat să caut cu grijă prin hârtiile din coş. Nici nu am scos jumătate din ele, şi am văzut

comoara: trei cutii de carne de porc în suc propriu. Expirate de vreo cinci luni, e drept, dar ce mai conta? Am gemut şi eu aproape ca Norocosul, pentru că deja mi le imaginam diseară încălzite pe tigaia încinsă şi pe noi toţi pe lângă ea înmuind pâinea în untura fierbinte. Am zâmbit cu gura până la urechi şi l-am bătut bucuros pe umăr, apoi i-am mai dat să bea nişte apă, pentru că părea că îi este tot timpul sete. A zâmbit şi el timid şi am pornit mai departe. Încă mi se părea o simplă întâmplare, poate văzuse cine ştie cum metalul conservelor strălucind, oricum nu îmi făceam probleme, pentru că oricine dintre noi are din când în când noroc. Dar, pe când coboram în jos pe lângă Policlinica cu plată, când a început iar să scâncească eram pregătit şi m-am repezit ca un vultur spre coş.

– Uite, mamă, nişte nene caută în gunoaie! a arătat un copil spre noi, dar maică-sa l-a tras grăbită după ea.

Hârtii, reţete rupte, bonuri vechi, vreo două ziare, oricum nimic de mâncare. M-am uitat întrebător spre Norocosul, dar acesta gemea tot mai tare. Am luat iar toate hârtiile la mână până am ajuns la un plic lipit în care se simţea ceva. L-am strâns între degete şi am privit în jur: copilul cu maică-sa cu tot tocmai dădeau colţul şi se zăreau doar câţiva oameni în depărate, spre capătul străzii. Am rupt încet capătul plicului şi m-am uitat cu grijă înăuntru, filându-l încet ca pe un loz norocos. Am mai privit o dată în jur şi am scos la lumina soarelui o bancnotă nou-nouţă de 20 de dolari. Erau mulţi ani de când nu mai avusesem eu vreun dolar în mână, dar nu mă puteam înşela, era o bancnotă bună, nu o făcătură din asta vopsită cum au început să apară într-o vreme prin gară.

Am strecurat-o grăbit într-un buzunar şi m-am oprit la primul chioşc, unde l-am întrebat pe Norocosul ce vrea. Nu voia nimic de mâncare, numai suc, aşa că am sacrificat din rezerva de bani păstrată pentru zile negre şi i-am luat o sticlă de suc de doi litri, pe care a purtat-o toată ziua cu el. Plimbarea mea alături de el a început să semene cu vânătoarea alături de un câine foarte bun. Până spre seară am mai găsit un pumn de mărunţiş risipit prin iarbă sau prin crăpăturile trotuarului, o cutie de nes plină mai mult de jumătate, o pereche de ochelari şi vreo cinci pixuri. Când am ajuns spre seară sub pod, mai întâi ne-a văzut Trişcă şi ochii i s-au oprit pe sticla de suc:

– Ia uite boierii, ce bine o duc. Numai sucuri le mai prieşte să bea, că apa le stă în gât ...

Am privit după Matahală fără să-i răspund şi când aceasta s-a apropiat i-am arătat cutiile de conserve, pumnul de mărunţiş şi abia apoi cu gesturi de magician am scos şi bancnota de 20 de dolari. A trecut din mână în mână şi, după ce s-au convins toţi că e bună, a fost trimis unul care avea buletin să o schimbe. După ce le-am povestit cum le-am găsit, cineva a spus:

– Ia te uită la el ce norocos este – şi de atunci aşa i-a rămas numele.

A doua zi Trişcă a vrut el să plece cu Norocosul la drum să se convingă, numai că acesta, strângând la piept sticla de suc, în care avea acum apă, s-a adunat lângă mine şi a început să ţipe când au vrut să îl ia cu forţa.

– Lasă-i împreună, a spus Matahala, şi de atunci am bântuit numai noi doi oraşul, stârnindu-i astfel duşmănia lui Trişcă.

Profitând de lipsa mea, a mai încercat de câteva ori să-l tragă după el cu forţa, dar Norocosul se trântea pe jos şi nu se dădea dus nici dacă îl bătea. De acolo i s-a tras şi moartea până la urmă, pentru că pentru noi Norocosul devenise între timp o sursă permanentă de câştig şi Matahala îi lua mereu apărarea. Tot timpul găsea câte ceva, important era să-l plimb pe străzile din centru, pe unde se plimbau turiştii, sau prin cartierele de vile. După o vreme ne-am obişnuit toţi cu el şi cu norocul lui.

*

Am privit spre mormântul provizoriu, din cartoane, al lui Trişcă şi m-am dus la Norocosul să-i dau o cană cu apă. Aşa îl puneam dimineaţa în mişcare: nu tu cafea, nu tu ceai, ci doar un pahar cu apă. În timp ce bea apa l-am privit mai atent, dar rana nu era serioasă, aşa că l-am lăsat în pace. Nu-i plăcea să fie atins, aşa că evitam asta cât mai mult. Am dat să plecăm, când Matahala mă strigă:

– Don Profesor!

Glasul îi era puţin răguşit, dar ferm, aşa cum îi stă bine unui şef de trib care tocmai a câştigat o bătălie.

M-am întors spre ea, aşteptând fără să spun nimic.

– Fără prostii, da? a spus ea tare să audă toţi, în aşa fel încât să priceapă că deşi o ajutasem să câştige lupta eu eram numai un instrument în mâna ei, pe care îl putea folosi cum voia şi pe care din când în când trebuia să-l strunească.

Am dat din cap în semn că am înţeles şi l-am tras pe Norocosul după mine.

„Prostiile" de care era vorba se întâmplaseră demult, dar ea tot nu uita şi avea grijă din când în când să mi le reamintească. Eram de curând venit în gaşcă, nu mai băusem nimic de zile întregi şi umblam tremurând de dorul unui gât de tărie. Aş fi făcut orice, aş fi strâns pe careva de gât pentru un pahar, dar, după cum se va vedea, nu a fost nevoie. Am ajuns la o autoservire – pe atunci încă mai eram îmbrăcat destul de curat –, am intrat, am pus o sticlă de coniac în coş, m-am dat după un stâlp şi până au chemat paza am băut mai bine de jumătate de sticlă. Bătaia pe care am primit-o atunci nici nu am mai simţit-o, aşa eram de anesteziat. Au chemat poliţia – ce să-mi facă? Buletin nu aveam şi nici nu păream să ştiu cum mă cheamă. Mi-au tras şi ei câteva şuturi în coaste, dar nu m-au lăsat în pace până când nu i s-a făcut milă unei bătrâne care a plătit sticla băută de mine. Nu mai ştiu cum am ajuns iar sub pod, dar ştiu că am zăcut câteva zile bune. Şi ce nu au reuşit vreo cinci cure de dezalcoolizare şi ani de ruşine a reuşit să facă săptămâna aia când am bolit şi când nimeni nu a avut grijă de mine. Uneori când îşi aduceau aminte îmi dădeau câte un pic de apă, dar şi aia rar, pentru că apa se aducea tocmai din gară – şi cine să o care pentru mine? Eram şi nou în gaşcă, nu mă făcusem prin nimic util, iar dacă aveam să mă dovedesc un simplu beţiv care fură băutură şi creează probleme poate că era mai bine să mă lase să mor. Nu era răutate din partea lor, ci doar adaptare: supravieţuirea găştii era mai importantă decât supravieţuirea individului, şi nu mi-a trebuit mult să învăţ asta. De atunci, de doi ani de zile, nu am mai pus nici o picătură în gură: păcat totuşi că nu s-a întâmplat asta mai devreme. Aşa poate rămâneam „domnule profesor", nu „Don Profesor", ca acum, pentru că până la urmă s-a aflat că sunt profesor de fizică. Mai bine zis, am fost, pentru că m-au exclus din învăţământ în ziua când am fost prins a treia oară cu sticla de coniac sub catedră. Uneori mă gândeam că poate acum ar exista o cale să mă întorc la o viaţă normală. Poate nu în învăţământ, dar oricum să fac ceva, altceva decât ce făceam acum. Mi-ar fi fost îndeajuns buletinul, nişte haine şi ceva bani. Buletinul îl pusesem bine, trebuia zilele astea să mă duc să văd dacă mai era acolo. Haine la o adică aş fi găsit, şi la urma urmei, dacă făceam rost de bani, nu era o problemă să cumpăr. Chiar

dacă pentru început trebuia să cumpăr de la second hand. Problema cea mai mare era Matahala: una dintre reguli era ca tot ce găseam să punem în comun, dar toţi îşi făceau mici ascunzători pe unde mai piteau câte ceva. Atâta vreme cât nu era vorba decât de fleacuri, Matahala se prefăcea că nu ştie nimic. Dar cum să fac rost de o sumă serioasă şi mai ales cum să o ascund de Matahala? Niciodată Norocosul nu găsise o sumă mai de doamne-ajută, numai mărunţiş, dar eram hotărât ca dacă acest lucru se întâmplă să încep să îmi pun ceva deoparte. În timp ce mergeam agale cu Norocosul după mine pe străzile toropite de căldură ale Braşovului, prin minte mi-a străfulgerat o idee. Dar ca să o pot pune în aplicare trebuia să am buletin, aşa că m-am întors trăgându-mi umbra norocoasă după mine spre Dealul Melcilor, până am ajuns aproape de rezervorul de apă. Acolo, aproape de rezervor era o firidă pentru alimentarea cu electricitate. Prea mică pentru a putea fi folosită de cineva ca adăpost, avea totuşi o calitate. Atunci când s-a modernizat alimentarea, peste vechea ramă de fier s-a turnat beton, încastrându-se apoi una nouă. Între cele două rame rămăsese un mic gol de care numai eu ştiam. Puţine şanse să-l găsească altcineva. Când am ajuns în zonă l-am lăsat pe Norocosul departe şi m-am apropiat încet de firidă, privind atent în jur. Nu era nimeni, aşa că am băgat încet mâna şi am scos pacheţelul înfăşurat într-o pungă de plastic. Un certificat de naştere şi un buletin nou din plastic erau tot ce mai aveam. Şi câteva bancnote, rezervă pentru zile negre. Fotografia de pe buletin era făcută în urmă cu doar şapte ani, dar parcă trecuse o eternitate de atunci. Numai cu greu l-ar fi putut recunoaşte cineva în poza de acolo pe bătrânul murdar şi slab care ajunsesem acum. Mi-am îndesat punga adânc în buzunarul de la piept şi am coborât în oraş, nu înainte de a mă spăla şi aranja puţin la ţâşnitoarea de sub deal. Am ajuns la o agenţie loto unde nu era prea multă lume şi am luat câteva bilete, apoi am căutat un loc unde să putem sta. Dacă Norocosul era mai norocos decât părea? Poate e greu de crezut, dar norocul lui nu numai că îl făcea să găsească tot felul de lucruri, dar îl mai ajuta într-o privinţă. Mereu m-am întrebat cum putuse să supravieţuiască într-o lume atât de ostilă. Răspunsul era că parcă lumea în întregul ei avea grijă de el. Şi când spun lume nu mă refer la oamenii de lângă el, ci la ceea ce îl înconjura. În primele zile când am început să umblu cu el am văzut că nu era deloc atent la circulaţie, iar de semafoare şi de treceri de pietoni nu părea să fi auzit în viaţa lui. Până mi-am dat seama că nici nu avea nevoie. Când trecea strada pe la Hidromecanica, cel mai aglomerat loc din Braşov,

unde maşinile trec în flux continuu, nu părea să aibă habar de ele. Băga capul între umeri şi trecea pentru că îi plăcea bisericuţa de lemn şi mereu voia să traversăm ca să ajungem în prejma ei. La început m-am repezit după el să-l opresc, dar era deja pe la mijloc şi dintr-o dată strada părea că se golise de maşini. O mulţime de semafoare dirijează circulaţia maşinilor care ajung acolo şi din când în când, după reguli complet aleatoare, uneori toate maşinile sunt oprite în ambele sensuri. Evenimentul ăsta cred că se întâmplă numai de câteva ori pe zi şi nu ţine mai mult de câteva secunde, iar prima dată când a trecu aşa strada am fost sigur că a prins un astfel de moment şi l-am certat, convins că nu va mai avea un astfel de noroc altă dată. Am uitat că tocmai eu îl poreclisem Norocosul. A doua oară a trecut exact la fel şi deja m-a străbătut un scurt fior văzând, nu cum se opresc maşinile ca să-l ferească, asta încă aş mai fi priceput, ci cum nu mai sunt deloc pe stradă, oprite cine ştie pe unde. Ajunsesem la bisericuţa de lemn şi m-am lăsat pe una dintre băncuţele de lemn ale parcului. Dincolo, de partea cealaltă a bulevardului, era clădirea imensă a unei bănci, şi simbolul ochiului diavolului vizavi de casa Domnului mi s-a părut emblematic pentru experienţa pe care aveam de gând să o fac. Pentru că în mine s-a trezit exact atunci profesorul de fizică care întindea prin laborator sârme şi rezistenţe pentru a le demonstra elevilor legile lui Ohm. Chiar în blocul de lângă bancă era o mică librărie, pe care i-am arătat-o Norocosului. Apoi i-am pus în mână nişte bani şi un pix.

– Du-te şi cumpără unul! i-am spus şi m-am simţit ca Iuda când l-a vândut pe Iisus.

Am privit spre biserică de parcă m-aş fi aşteptat ca de după turla ei să apară Dumnezeu sau măcar Sfântul Ilie şi să trimită un fulger spre mine.

Nu s-a întâmplat nimic, Norocosul a trecut strada ca şi cum ar fi fost pustie şi a ajuns înapoi la mine teafăr şi nevătămat. M-am scotocit după bani şi i-am spus:

– Du-te şi mai adu unul!

De cinci ori l-am trimis după pixuri şi poate că aş fi continuat până mi s-ar fi terminat banii dacă a cincea oară nu ar fi ieşit în uşa librăriei vânzătoarea să vadă ce se întâmpla cu pixurile ei.

Norocosul era cu adevărat norocos, de asta mă convinsesem în ziua cu pixurile, dar nu mă gândisem niciodată să mă folosesc de el ca să evadez. Poate moartea lui Trişcă

a declanşat totul, destul că m-am aşezat pe o bancă şi i-am întins Norocosului un pix şi un bilet de loto, hotărât ca dacă voi câştiga să evadăm amândoi din ghearele Matahalei.

- Norocosule! Ia arată-mi mie ce numere o să iasă data viitoare.

M-a privit un timp fără să înţeleagă, apoi ochii au părut să i se lumineze şi a început să facă semne pe bilet. Apăsase cu prea multă forţă şi uneori rupsese hârtia, dar semnele se cunoşteau bine. Am făcut un bilet nou cu numerele marcate de el şi l-am pus la o agenţie periferică, unde şomerii de la Tractorul nu erau cu mult mai bine îmbrăcaţi ca mine.

Apoi am pornit-o spre cartierul de vile: mai aveam o mică treabă de făcut înainte de a mă întoarce sub pod. Pare greu de crezut că în starea în care mă aflam îmi mai ardea de aşa ceva dar uite că dincolo de toate câte mi se întâmplaseră găsisem în mine puterea să mai sper. Pe undeva, pe lângă Biserica Neagră se deschisese de curând o florărie şi vânzătoarea de acolo părea ea însăşi o floare. Nici nu m-am mirat prea mult când am aflat că o chemă Narcisa. Avea un halat roz pe ea şi un şorţuleţ alb apretat care o prindea de minune. Părul castaniu cu şuviţe blonde îl avea prins sub o bentiţă din care mereu scăpau câţiva cârlionţi rebeli. Ochii nu am reuşit niciodată să ii zăresc pentru că de fiecare dată când treceam pe acolo mereu migălea ceva pe la buchetele de flori. Firesc, pentru ea eu nici nu existam.

Uneori, în serile când nu puteam să adorm îmi imaginam că dacă zodia mea ar fi fost aşezată sub alte semne, mai norocoase cu o fată ca ea mi-ar fi plăcut să-mi petrec viaţa. Atunci, îmi aminteam că deşi arătam ca un bătrân aveam numai 28 de ani şi visele unuia de 28 de ani. Undeva într-o curte văzusem în timpul preumblărilor noastre prin oraş o tufă mică de narcise şi acum era numai vremea potrivită să fi înflorit. Am ajuns acolo, am întins mâna prin gard şi am rupt un singur fir. L-am mirosit îndelung şi mi-am amintit de vremea când eram profesor şi se organizase o excursie cu şcoala la Poiana Narciselor. Am strâns bine firul de narcisă în mână de parcă mi-ar fi fost frică să nu îl pierd şi m-am îndreptat împreună cu Norocosul spre Biserica Neagră. Narcisa avea o masă scoasă pe trotuar unde ţinea buchetele cele mai solicitate dar din când în când mai intra în florărie să mai aducă asparagus sau beteală. Îi ştiam toate mişcările: nevăzut, îi urmărisem ceasuri întregi ascuns după chioşcul de ziare de peste drum fiecare gest, fiecare zâmbet şi fiecare încruntare. L-am lăsat pe Norocosul lângă chioşc să nu mă încurce şi eu m-am furişat pe

lângă ziduri cu firul de narcisă pregătit. Am ajuns lângă florărie chiar când ea a intrat; prin geam se vedea cum discută ceva cu altă vânzătoare în timp ce îşi încarcă mâinile cu asparagus. Cum a ajuns lângă mine nici până astăzi nu ştiu. Poate alertată de colega ei care mă văzuse foindu-mă pe lângă masă, poate tocmai terminase de luat ce avea de luat destul că exact în momentul în care mă aplecam spre scaunul ei să îi pun acolo narcisa a ieşit şi ea. Văzându-mă după măsuţă, acolo, în spaţiul care era numai al ei a pornit să mă întrebe cu o voce rece:

- Ce vrei să …?

Dar chiar în timp ce întreba ochii i s-au oprit la narcisa din mâna mea şi un început de înţelegere a prins a-i străluci în ochi chiar când m-am întors spre ea.

- E pentru mine? a întrebat ea încântată şi eu i-am întins atunci direct narcisa.

O clipă lungă cât un veac ne-am privit în ochi, doi tineri care se privesc în ochi, nimic altceva, mi-a luat narcisa din mână, a mirosit-o privind tot în ochii mei apoi privirea ei a prins a coborî pe hainele mele rufoase şi expresia a prins a i se schimba pe nesimţite.

- Un alt fel de „ Luminile oraşului” nu? am încercat eu să glumesc dar vocea îmi suna răguşită şi străină şi mă simţeam exact ca Charlie Chaplin.

Instantaneu mi s-a făcut atât de ruşine de mine şi de viaţa mea încât ochii mi s-au umplut de lacrimi ca niciodată în viaţă, făcându-mă să nu mai văd nimic în jur. Bâjbâind, mi-am făcut loc să plec, mi s-a părut că aud în spatele meu strigând-mi să mă opresc dar nu m-am oprit până nu am întâlnit mâna caldă a Norocosului care, nedumerit m-a condus până la umbra rece a bisericii.

Ne-am plimbat câteva ore prin oraş făcându-mă că nu aud cum scânceşte Norocosul lângă coşurile de gunoi. Eram scârbit de mine şi de toate şi nu eram sigur că starea asta avea să-mi mai treacă vreodată.

Când am ajuns într-un târziu la gaşca de sub pod, acolo era chef mare: şefa noastră îşi sărbătorea ziua şi aproape toţi erau chercheliţi. M-am apropiat şi am privit spre cartoanele de lângă ţevi, dar trupul lui Trişcă dispăruse.

– Am scăpat de el, Don Profesor, a spus răguşit Matahala. Hai să bem, dar să nu mă întrebi câţi ani am, că te pocnesc cât eşti de profesor.

– Nu te întreb, am spus eu încet, dar nici nu beau, doar ştii ...

– Bea, a spus ea, o dată pe an îţi dau eu voie.

Am dat peste cap un pahar de votcă şi m-am scuturat: cum naiba putusem să beau aşa ceva ani în şir?

– Încă unul, a spus Matahala, şi în curând le-am pierdut şirul.

După un timp şi-a apropiat ochii tulburi de mine:

– Ia zi, don Profesor, Norocosul ăsta chiar e norocos, nu-i aşa? Nici maşinile nu îl calcă, din câte am auzit, o fi adevărat?

A închis un ochi şi m-a privit lung:

– Am trimis pe cineva după voi să vă ginească. Ce puneţi voi la cale? Vreţi să vă evaporaţi?, ia spune! Are mama voastră ac de cojocul vostru, nici o grijă.

M-a împins şi m-a izbit de ţeavă, dar nu chiar aşa de tare ca pe Trişcă. Oricum am văzut stele verzi şi m-am prins de ţevi să nu cad. Mi-am pipăit cu teamă buletinul şi biletul de loto din buzunar: oare m-a urmărit şi m-a văzut cineva şi când mi-am luat buletinul sau am jucat la loto? Poate că era mai bine să adun bruma de bani şi să-l iau pe Norocosul şi să o ştergem. De câteva ori l-am întrebat dacă vrea să vină cu mine şi a dat bucuros din cap, dar cine poate şti cât pricepuse el cu adevărat. Oricum, nu se simţea bine între nebunii Matahalei, asta era clar. Şi nici eu.

Cheful a continuat molcom în noapte; după ce fuseserăm alungaţi o iarnă întreagă de sub ţevi, toţi se învăţaseră minte, şi rarele tentative ale unuia şi ale altuia de a-şi încerca vocea era repede reprimate, uneori chiar cu câte un pumn scurt în gură dacă solistul se dovedea insistent.

Am rămas aşa într-o uşoară ameţeală până spre miezul nopţii, când am auzit şoapta răguşită a Matahalei:

– Aduceţi-l la mine să vedem dacă e adevărat că norocul se ia!

Matahala era singura care avea încropită din cartoane o adevărată garsonieră, în care nu punea piciorul nici unul dintre noi. De acolo se auzeau acum şoaptele. Am dat să mă ridic, dar am fost împins înapoi.

– Matahala a zis să stai acolo! mi-a spus o voce pe care nu am recunoscut-o. Îl testează şi ea pe Norocosul şi a zis că nu vrea să o încurci. Ce credeai, că numai un profesor de fizică poate face experienţe? m-a întrebat iar vocea, şi atunci i-am văzut rânjetul şi l-am recunoscut pe Flocea.

– Ce vrea să facă? am întrebat greoi şi m-am uitat spre cartoanele Matahalei.

Flocea a tras din ţigară şi a privit şi el într-acolo, de unde se auzeau zgomote ca de luptă.

– Nimic! Şefa asta nebună a noastră e convinsă ca dacă i-o trage Norocosul o să se ia norocul şi asupra ei. E nebună de legat, ce mai, păcat că nu a terminat-o Trişcă astăzi.

M-am ridicat iar în capul oaselor:

– Lasă-mă să mă duc să-i explic, nu-i aşa cum crede ea, greşeşte ...

Flocea m-a împins blând înapoi:

– Stai binişor acolo! Ai văzut ce mână grea şi iute are ...

Dinspre cartoane s-a auzit un geamăt, apoi vocea plină de obidă a Matahalei:

– Fă cum îţi spun eu sau te ia mama dracului ...

Un chiţăit uşor ca cel scos de un iepure când îl prinde vulpea s-a auzit dinspre cartoane, apoi un timp nu s-au mai auzit decât gemete şi gâfâieli. După o vreme, dintre cartoane a ieşit silueta fantomatică a Norocosului. Se împiedica în pantalonii pe care şi-i ţinea cu o mână şi nu părea să vadă pe unde merge. Într-un târziu şi i-a tras în sus, a strâns cureaua şi a coborât spre şosea. Noaptea, tramvaiele circulau rar, câte trei-patru pe oră, aşa că nu îmi făceam probleme.

Dar de fapt nu trebuia să îmi fac deloc probleme, mi-am spus eu privindu-l cum cobora, pentru că era vorba de Norocosul. Asta îmi spuneam şi când am văzut cum tramvaiul dă curba şi se apropie de el. Dacă este nevoie va sări de pe şine, îi va sări captatorul, oricum nu va da peste el. Chiar când mai rămăseseră numai câţiva metri şi era sigur că inevitabilul se va produce, chiar când Matahala a ţâşnit spre el urlând dintre cartoane, am fost sigur că ceva se va întâmpla şi accidentul va fi evitat. Nu s-a întâmplat nimic din toate astea: vatmanul a spus mai apoi că avea farurile arse, sub pod era întuneric şi nu se vedea nimic, singurul loc de pe traseu unde era întuneric total, şi a oprit numai când a simţit că izbise ceva. De fapt a oprit abia când a dat peste Matahala, pentru că peste Norocosul trecuse ca şi cum nici nu ar fi fost. Eu m-am trezit abia a doua zi dimineaţă şi încă nu sunt sigur că toate astea sunt reale şi nu sunt un coşmar apărut după beţia din ajun. Păianjenii şi şerpii mei speciali.

După moartea Matahalei gaşca s-a destrămat şi eu am putu pleca liniştit. A, da, o săptămână mai târziu am încasat şi câştigul loto. Şaizeci şi patru de milioane care m-au ajutat să ies din impas şi să-mi cumpăr o garsonieră. Un singur lucru mă doare: că nu ştiu unde este îngropat Norocosul, poate l-ar ajuta să îi pun câteva flori pe mormânt. Dar tare mi-e teamă că, săracă cum e, municipalitatea arde cadavrele celor fără identitate, fără să mai rămână nici o urmă a trecerii lor prin lume.

De atunci nu am mai băut niciodată nimic, am reuşit să intru iar în învăţământ şi toate par să se aşeze în viaţa mea.

O dată m-am trezit în mijlocul străzii, fără să îmi dau seama foarte bine cum am ajuns acolo. Eram cu nasul într-o carte, când dintr-o dată o senzaţie de déja vu m-a făcut să mă opresc în loc: eram în mijlocul bulevardului, pe undeva pe lângă bisericuţa de lemn, şi în jurul meu nu era nici o maşină, nici într-un sens, nici în altul. M-am grăbit să ajung pe trotuar şi din ziua aceea nu am mai trecut strada decât pe la trecerile de pietoni. Chiar şi atunci mi se pare că nu prea sunt maşini în stânga şi în dreapta mea, dar este fără îndoială doar o întâmplare. Aş putea să mă lămuresc foarte uşor jucând la loto sau făcând câteva experienţe de traversare. Dar aş prefera să mă duc să le predau elevilor legea lui Ohm. Acolo e simplu: întotdeauna tensiunea este egală cu intensitatea ori rezistenţa.

Pe de altă parte poate că nu ar trebui să mă plâng: nici să aşez asparagusul pe lângă buchetele de flori nu pare a fi prea greu. Chiar dacă după mine Narcisa mereu mai trebuie să îndrepte sau să aranjeze ceva. Sau poate face asta numai pentru plăcerea de a ne atinge mâinile? Nu ştiu. La fel cum nu ştiu dacă a recunoscut vreodată în tânărul care i-a cerut mâna pe vagabondul rufos care i-a adus pe vremuri o narcisă. Unele lucruri poate ar trebui să rămână pe veci nelămurite.

Povestire din volumul « *Sapte flori erotice* » sub tipar la editura Vremea.